

[Knud Kristensen.]

Det kan jeg nu ikke give Ret i. Jeg vil fremhæve een Ting, hvor der er en aabenbar Forskel, og det er med Hensyn til den højtærede Statsministers Taler. Hvis man sammenholder den Tale, den højtærede Statsminister holdt her i Rigsdagen som Programerklæring for den nydannede Regering, med de Taler, han holdt som Oppositionsleder, vil man se, at der er en himmelvid Forskel i Tonen, i hele Formen og for Resten ogsaa i Indholdet. For at henvise til noget konkret kan man tage Statsministerens Tale, da han sidst talte som Oppositionsleder, nemlig ved Debatten om det Forslag til Beslutning af Folketinget, der endte med et Mistillidsvotum til den daværende Regering. Den højtærede Statsminister holdt dengang i Løbet af en halv Time en Tale, som var stærkt spækket med udæskende Udfald, voldsomme Ord og Udtryk, saaledes som enhver kan se det i Rigsdagstidende, imod den daværende Regering, og ikke mindst imod mig, medens den Tale, Statsministeren holdt som Programtale for den nuværende Regering, blev holdt i en urban Tone og i en saglig Form, der, som sagt, staar i skærende Modsætning til det, han tidligere har præsteret, og i Virkeligheden, i hvert Fald paa mig, virker næsten alt for tam. Men Spørgsmaalet er: Kan det holde? Er det et Sindelagsskifte, som er varigt og holdbart? Ja, det kan kun Tiden vise. Vi maa haabe det, og det vil i høj Grad lette Forhandlingerne, hvis man kan fastholde den Tone, som er anslaaet der, selv om jeg ikke har noget imod, at det ved visse Lejligheder giver sig lidt mere saftigt Udtryk end i den tamme Tale, Statsministeren holdt som Programtale for den nydannede Regering.

Kritikken af den tidligere Regering var kun i ringe Grad rettet mod positivt at paa-vise, hvad der var gjort forkert, men den fordømte i al Almindelighed den daværende Regering, som man hævdede savnede baade Evne og Vilje til at styre Landet. Regeringen misregerede Landet paa det økonomiske og det forsyningsmæssige Omraade, og dette gav sig Udslag i en Række Afsavn og tunge Byrder for den almindelige Befolkning. Det var Omkvædet. Det var de Paastande, der Gang paa Gang blev fremført, og der vil kunne anføres, jeg havde nær sagt utallige Eksempler derpaa fra Rigsdagstidende i de to Aar, da den nuværende Statsminister var Hovedmanden for Oppositionen her i Tinget, men jeg skal spare den højtærede Formand for at komme med dem.

Denne Kritik, denne Underkendelse

baade af vor Evne og af vor Vilje og denne Konstatering af, at den daværende Regerings Politik førte til Afsavn og store Byrder og Ulemper for den jævne almindelige Befolkning, havde til Følge, at Regeringen fra Fagforeningskredse fik talrige Henvendelser, hvori man krævede bedre og rigeligere Forsyninger baade af Hjemmemarkedets Varer og af importerede Varer, baade af livsvigtige Varer og af Varer, der nærmest skulde virke stimulerende; hvis disse Krav ikke blev imødekommet, kunde Arbejdsevnen og Arbejdslysten ikke opretholdes, og derved vilde Produktionen gaa ned. Det var den Kritik, der fremførtes, det var den Indstilling, der kom til Orde fra en saa vigtig Faktor — det skal erkendes — i Genopbygningen, som Arbejderstanden er. At det blev saa uhyre vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at faa den rigtige Rytme frem, den rigtige Opfattelse af den Opgave, som forelaa, nemlig at fremme Produktionen mest muligt, det kan ærede Medlemmer, som nu sidder i Regeringen, og som førte denne Tale, ikke fralægge sig Ansvar for, for det var dem, der førte an, anslog Melodien, som saa deres Medlemmer og Tilhængere og Meningsfæller ude paa de forskellige Arbejdspladser og i Fagforeningerne følte sig forpligtede til at følge. Derfor lyder det jo lidt mærkeligt, naar nu den højtærede Statsminister paa-kalder, som det hedder i Aabningstalen, i alle Dele af Erhvervslivet en virksom Indsats til Fremme af Produktionen. Det er rigtigt, det maa der til, men det vilde jo være gaaet meget lettere, og det vilde have dannet en vis moralsk Baggrund, hvis de ærede socialdemokratiske Medlemmer og Førere og Talere dengang selv havde vist en lille Smule af denne virksomme Indsats til Fremme af Produktionen og medvirket dertil i Stedet for at ophidse vigtige og store Dele af Befolkningen imod en saadan Indsats af Erhvervslivet.

Men nu har vi jo saa faaet en anden Regering, nemlig af de Mænd, som tidligere har kritiseret, og de maa jo mene, at de er helt anderledes dygtige, de savner hverken Evne eller Vilje til at gøre det, som er ret og rigtigt, og da de saa ydermere har forøget Ministrenes Antal med ca. 30 pCt., maa det jo blive til noget, naar der nu bliver sat ind! Saa maa man gaa ud fra, at en stor Del af de Vanskeligheder, som var baseret netop paa Evneløshed og Viljeløshed, bliver fjernet, saa maa den danske Befolkning være naaet et stort Skridt fremad gennem Trængselstiden, saadan at man nu kan vente, at man inden for ret kort Tid kan blive betydeligt bedre stillet og komme lettere igen-